სავარაუდო ფინიშის მოლოდინში

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის “დინამოს” სტადიონი. 1 ოქტომბერი.

“დინამო” (თბილისი) – “არარატი” (ერევანი) 3:0 (2:0).

“დინამო”: გოგია, კოსტავა, კანთელაძე, ჩივაძე, გ. მაჩაიძე (მუჯირი), დარასელია, მ. მაჩაიძე, ქორიძე, გუცაევი, ყიფიანი, სულაქველიძე (კოპალეიშვილი).

“არარატი”: ოვსეპიანი, გევორქიანი (მელიქიანი), სარქისიანი, აშ. ხაჩატრიანი, პეტროსიანი, მინასიანი, ბონდარენკო, ქეროპიანი, ან. ხაჩატრიანი, ოჰანესიანი, სააკიანი.

მსაჯი – ვ. ბასკაკოვი (მოსკოვი).

გოლები: ქორიძე (მე–8 წ.), ყიფიანი (36), გუცაევი (55, პენალტი).

იმ ბედნიერთა რიცხვს არ ვეკუთვნი, ვისაც თუნდაც ერთხელ მაინც უნახავს თბილისის “დინამოს” საზღვარგარეთული მატჩი, მაგრამ ამასწინანდელი ნეაპოლური შეხვედრის თვალის დევნების შესაძლებლობა მომცა ყოვლისმხილველმა ტელევიზიამ მეც. ჩემსავით ათიათასობით გულშემატკივარსა და ყველა იმათ, ვისთვისაც ჩვენი გუნდის წარმატება თუ წარუმატებლობა სულ ერთი არ არის.

იქნებ უცნაურიც იყოს კალენდარული მატჩის ანგარიშის ექსპოზიციად უეფა–ს ტურნირის ერთ–ერთი შეხვედრის შთაბეჭდილებების წამძღვარება. მაგრამ თავს იმით ვიმართლებ, რომ გუნდის მიერ ნათამაშევ ნებისმიერ მატჩზე განცალკევებით, წინა შეხვედრებისგან დამოუკიდებლად საუბარი მაინცდამაინც გამართლებული არ უნდა იყოს, თუნდაც იმიტომ, რომ ამგვარი მიდგომა რამდენადმე სწორი დასკვნის საშუალებას არა და არ იძლევა.

უკანასკნელი 8 დღის მანძილზე “დინამომ” 3 მატჩი ითამაშა. პირველი, 23 სექტემბერს მოსკოვის “სპარტაკთან” გუნდმა წააგო, დაკარგა 2 ქულა, მაგრამ უხეიროდ არ უთამაშია. “სპარტაკის” გამარჯვება დიდი ჯილდო გამოდგა უმაღლეს ლიგაში ახლახან დაბრუნებული კოლექტივისთვის. საფიქრებელია, რომ სწორედ ეს იქცა ზოგიერთისთვის იმის მიზეზად, რომ “დინამოს” საჩემპიონო პოტენციაში დაეჭვებულიყო, ცერად შეეხედა “ნაპოლისთან” საბოლოო გამარჯვებისთვისაც. ასეთებს უეჭველად “დაავიწყდათ”, რომ სამი დღის შემდეგ გუნდს საკმაოდ მძიმე მატჩი ელოდა ნეაპოლში, კიდევ სამი დღის შემდეგ კი თბილისში “არარატთან” (ეს კოლექტივი კი, გათამაშების ცხრილის სათავეშია თუ ბოლოში, “დინამოსთან” სეზონის ერთ–ერთ საუკეთესო თამაშს აჩვენებს ხოლმე. ამგვარი სპორტული მეტოქეობა, რაღა თქმა უნდა, მისასალმებელია). ასეთ პირობებში გუნდს ვერ დავძრახავთ მხოლოდ იმისთვის, რომ ფიზიკური ძალის რაღაც მარაგი ხელუხლებელი დატოვა.

მერე კი ის მოხდა, რაც უნდა მომხდარიყო. “დინამომ” მშვენივრად ითამაშა “ნაპოლისთან”. მთელი მატჩის განმავლობაში, განსაკუთრებით მეორე ნახევარში, აშკარად იგრძნობოდა, რომ ჩვენები როგორც დასჭირდებოდათ ისე წარმართავდნენ შეხვედრას. ეს იყო საკუთარ ძალაში დარწმუნებული გუნდი, მეკარე გოგიათი დაწყებული და თავდამსხმელებით გათავებული. სასურველი შედეგის მიუხედავად, დარჩა შთაბეჭდილება, რომ “დინამომ” კვლავ ხელუხლებელი დატოვა რაღაც მარაგი. ამას კი, გრძელ ჩემპიონატსა და იმ განსხვავებასაც თუ გავითვალისწინებთ, რაც ჩვენსა და ევროპული ტურნირების კალენდრებს შორის არსებობს, ძალზე დიდი მნიშვნელობა აქვს.

“არარატთან” მატჩი. აქაც დაუძაბავი თამაში და სასურველი შედეგი. სხვათა შორის, ამ შეხვედრაში “დინამომ” თავის მეტოქეს სხვა შეღავათიც მისცა. საუბარია

ნახევარმცველთა შორის სულაქველიძის გამოჩენაზე. “დინამო’ კარგა ხანია შინ 3 ფორვარდით თამაშობს, გუშინწინდელი შეხვედრა კი ორით დაიწყო. რა თქმა უნდა, აუტსაიდერთან საკუთარ მინდორზე ოთხი ნახევარმცველის გამოყვანა არავითარი აუცილებლობით არ არის ნაკარნახევი, მაგრამ გუნდის მწვრთნელებს მიაჩნიათ, რომ სულაქველიძე რაც შეიძლება ჩქარა უნდა შეეგუოს პარტნიორებს და ამდენად ეს გადაწყვეტილებაც მართებულია. ერთი დეტალიც: მატჩის დაწყებიდან ნახევარი საათის შემდეგ “არარატის” მწვრთნელთა შტაბში როგორც იქნა “დაინახეს” მეტოქის ეს სასიამოვნო ჟესტი და მცველი გევორქიანი ნახევარმცველ მელიქიანით შეცვალეს, თუმცა, ვერც ამ ცვლამ მისცა შეღავათი სტუმრებს. სულ რამდენიმე წუთის შემდეგ ყიფიანმა ჩვეული ოსტატობით გამოიყენა მცველთა ლაფსუსი და ორამდე გაზარდა ანგარიში. პირველი გოლი კი ერევნელთა კარში უკვე მე–8 წუთზე გავიდა – ქორიძემ ლამაზი თავური დარტყმით დააწინაურა დინამოელები.

ტექნიკურად თამაშობენ სტუმრები, მაგრამ ისიც საგრძნობია, რომ ამ სილამაზეს აუცილებელი ძალა აკლია. დინამოელთა თამაშში ყველაფერი რიგზეა – გუნდი სურვილისამებრ ცვლის რიტმს, თავისივე სცენარს მიჰყვება, თან დროდადრო საფეხბურთო კონცერტებსაც აწყობს მეტოქის საჯარიმოში.

მეორე ტაიმის მე–10 წუთზე კოსტავას მიერ ერევნელთა კარის გასწვრივ ჩაწოდებულ ბურთს ხელით აჩერებენ მცველები. პენალტი. გუცაევს ორჯერ მოუხდა იმის დამტკიცება, რომ ზუსტად ასრულებს 11–მეტრიან საჯარიმოს – 3:0. მატჩი ასეც დასრულდა.

რატომღაც უსიტყვო შეთანხმებით დადგინდა თუ კანონად იქცა და, სპორტული ჟურნალისტებიც თავს იკავებენ პროგნოზებისგან. არადა, სათაკილო და სასირცხვილო ამაში არაფერია. პროგნოზს იმიტომაც ჰქვია პროგნოზი, რომ ის სავარაუდოა, არც არავის ართმევს რაიმეს და არც წინასწარ არიგებს ჩინ–მედლებს.

მახსენდება მოსკოველი ფეხბურთის მოყვარულის ნათქვამი. ჩემპიონატი ახლახან იყო დაწყებული, მოსკოვში, მესამე ტურის მატჩში თბილისელები თანაკლუბელებს ეთამაშებოდნენ: “უფლება რომ მქონდეს და შეიძლებოდეს, ჩემპიონის გვირგვინს ახლავე დავკიდებდი თქვენს ფეხბურთელებსო”. გულშემატკივრის სიტყვები მატჩის ანგარიშის სათაურად გამოვიყენე. იმ დღეს “ტორპედოს” სტადიონზე სხვაც ითქვა, მაგრამ ეს პროგნოზი შეგნებულად დავიხსომე, რადგან თვითონაც ასე ვფიქრობდი. მახსენდება სკეპტიკოსთა “პროფესიული” შენიშვნები: ჯერ რა დროსია… ასე არ შეიძლება და მისთანანი. არადა, რისკი უსაფუძვლო არ ყოფილა, თბილისის “დინამოს” შარშანწინდელი და შარშანდელი თამაშით საკმაოდ კარგად იგრძნობოდა, რომ გუნდი აღმავლობის გზაზე იდგა. მეტის თქმაც შეიძლება. დარწმუნებული ვარ, რომ წლევანდელი მსაჯობის დონით “დინამო” შარშანვე მოიპოვებდა პირველი გუნდის სახელს. სამწუხაროდ, ასე არ მოხდა. სხვათა და სხვათა შეცდომებმა ფეხბურთელების ფსიქიკაზე უეჭველად იმოქმედა და “დინამომაც” სეზონის მიწურულს, ბუნებრივია, დათმო პოზიციები. წლეულს ვითარება კარდინალურად შეიცვალა, მსაჯობის დონემ ერთგვარად აიწია და ახლა ძნელად მეგულება კაცი, რომელიც საეჭვოდ მიიჩნევს თბილისელთა “ოქროს” ფინიშს. თუმცა “დინამოსგან” სხვასაც მოითხოვენ და სავსებით სამართლიანადაც. საქართველოს პირველმა გუნდმა ბოლოს და ბოლოს უნდა დაძლიოს უეფა–ს თასის გათამაშების ის მესამე, დეკემბრის ზღუდე, თუნდაც იმიტომ, რომ აღარავის ათქმევინოს: დეკემბერი დამნაშავე არ არისო.

ი. ბერიაშვილი.

“ლელო”, 3 ოქტომბერი, 1978 წ.